

Павелъ. Грозна отрова.

Хаджи Илия. Азъ знамъ, че всѣка отрова е грозна.

Павелъ. Има отрова, която убива изведнѣжъ. Тя е за прѣдпочитане, че убива плътта; а спирта е грозна отрова, защото сломява душата и остава плътта да върши грѣхопадение.

Дѣла. (Щомъ чува разговора, прѣсича). Не го слушайте. Той е станалъ. —

Всички надигатъ чашитѣ си.

Павелъ. (Слѣдъ като вижда, че сж пили. Къмъ Дѣла). Какво съмъ станалъ? Азъ не обичамъ онова, което похваря душата. И не бива да мълча, когато —

Хаджи Илия. (Не дочулъ бѣлѣжката на сина си). Пѣтници сте, да повечеряме, макаръ че е рано още.

Павелъ. Туку рѣчи — гладни сме.

Хаджи Илия. Искяхъ да ви гостя съ сърне, ама не сте касметливи. Отъ два дни младиятъ ратай обикаля въ балкана, а нѣма.

Недо, слагай за вечеря. *Дѣла отива при Неда на помощъ.*

Гласа на Неда. Дѣ да слагамъ?

Хаджи Илия. (Къмъ сина си). Тукъ нѣма ли да е по-хубаво за вечеряне.

Павелъ. Разбира се. На такова открито мѣсто.

Хаджи Илия. (Като се вгледва въ далечината). То тукъ е добръ, ами защо ми се струва, че вѣтръ ще излѣзе.

Хаджи Николина. Като излѣзе, пѣкъ ще се приберемъ. — Тука, Недо, тукъ.

Хаджи Илия. Прасето дали е станало?

Хаджи Николина. Станало е, ами отъ кога е турнато.